

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **N. T. T.**, st. přísl. Vietnam, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.7.2009, č.j. CPR-2535-1/ČJ-2009-9CPR-C220

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Liberec, skupiny povolování pobytu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22.12.2008, č.j.: SCPP-7707/ČJ-2008-0462PL-C o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie v odůvodnění svého rozhodnutí zrekapitulovala průběh správního řízení a mimo jiné uvedla, že pokud správní orgán rozhodující ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza resp. povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen rozhodnout o

zamítnutí takové žádosti. Správní orgán I. stupně rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání z důvodu, že žalobce neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Tuto skutečnost nelze podle správního orgánu II. stupně zpochybnit.

Správní orgán II. stupně rovněž konstatoval, že provedeným šetřením bylo dále zjištěno, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání již od 1.11.2007, ačkoliv živnostenské oprávnění žalobci vzniklo až na základě zápisu do obchodního rejstříku dne 25.9.2008. Předchozí pobyt byl žalobci na území České republiky povolen za účelem studia. Podle správního orgánu II. stupně správní orgán I. stupně obdržel sdělení ze dne 27.11.2008 od Magistrátu města Liberec-Obecního živnostenského úřadu, č.j. ZU MML/9431/08/Zu/1, ve kterém je uvedeno, že žalobci dne 21.11.2008 zaniklo živnostenské oprávnění podle § 57 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona z důvodu uplynutí doby platnosti. Nové živnostenské oprávnění pak žalobci vzniklo až na základě zápisu do obchodního rejstříku dne 2.2.2009 s platností do 31.7.2009.

Podle správního orgánu II. stupně je tedy z uvedeného patrné, že v době od 1.11.2007 do 24.9.2008, tedy více jak 10 měsíců, žalobce neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu na území uděleno. Tuto skutečnost pak podle správního orgánu II. stupně žalobce potvrdil i při protokolaci dne 30.10.2008 a 11.11.2008.

Správní orgán II. stupně poukázal na znění ust. § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a současně se rovněž zabýval námitkou žalobce ohledně porušení ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ke které mimo jiné uvedl, že bylo dostatečně prokázáno, že ode dne změny účelu pobytu ze studia na podnikání, tj. od 1.11.2007, pobýval žalobce na území České republiky téměř celou dobu na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bez platného živnostenského oprávnění. Teprve na základě zápisu do obchodního rejstříku žalobci vzniklo živnostenské oprávnění ke dni 25.9.2008. Podle správního orgánu II. stupně byl žalobce účel pobytu povinen plnit.

Správní orgán II. stupně dospěl k závěru, že podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle v žalobou napadeném rozhodnutí citovaných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. byly v posuzovaném případě naplněny.

Žalobce v podané žalobě proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie uvedl, že napadené rozhodnutí prakticky neobsahuje žádné relevantní odůvodnění a z toho důvodu je tedy nepřezkoumatelné. Navíc považuje i samotný výrok napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelný a zmatečný, neboť správní orgán zamítl platnost povolení k dlouhodobému pobytu, když takový výrok nekoreluje s žádným ze zákonných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., ani zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobce napadá předmětné rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie pro jeho nezákonnost spočívající v nerespektování § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., tedy zásady legitimního očekávání. Podle žalobce vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu dne 22.10.2008, tedy po tom, kdy již plnil účel pobytu, je rozhodnutí napadeného správního orgánu v přímém rozporu s ustálenou rozhodovací praxí nadřízeného správního orgánu.

Ve vyjádření k žalobě Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie mimo jiné uvedla, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výrok

svého rozhodnutí a že zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. V napadeném rozhodnutí jsou konkrétně popsány veškeré relevantní skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu žalobce a úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů. Napadeným rozhodnutím je pak prokázáno, že důkazy byly hodnoceny v celé šíři. Navrhla žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 26.2.2013 zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se pak písemně z tohoto jednání omluvil s tím, že souhlasil, aby věc byla projednána a rozhodnuta bez jeho přítomnosti.

Ze správního spisu vyplývá, že žádostí ze dne 22.10.2008, kterou správní orgán obdržel tentýž den, požádal žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. K žádosti předložil mj. výpis z živnostenského rejstříku ze dne 7.10.2008, z něhož je zřejmé, že živnostenské oprávnění vzniklo žalobci dne 25.9.2008 a doba povoleného pobytu je do 31.10.2008 a výpis z obchodního rejstříku s datem zápisu 25.9.2008.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie-detašované pracoviště Liberec ze dne 22.12.2008 č.j.: SCPP-7707/ČJ-2008-0462PL-C byla platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta a zároveň v souladu s ust. § 37 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění pak správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že dne 22.10.2008 podal účastník řízení (žalobce) na ICP Liberec- detašované pracoviště žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Šetřením v řízení o předmětné žádosti bylo zjištěno, že účastník řízení (žalobce) byl zaregistrován na okresní správě sociálního zabezpečení od 6.10.2008. Účastník řízení (žalobce) využil svého práva a k předmětné věci se dne 30.10.2008 a 21.11.2008 vyjádřil. Z tohoto vyjádření pak vyplývá, že nevěděl, že se musí zaregistrovat do obchodního rejstříku v zákonném termínu a protože se nezaregistroval, byl mu živnostenský list zrušen. V dubnu 2008 si podal žádost o nové oprávnění k podnikání s předmětem podnikání specializovaný maloobchod a maloobchod se smíšeným zbožím a toto oprávnění mu bylo vydáno dne 24.4.2008. Na začátku května pak podal žádost o zaregistrování do obchodního rejstříku, ale proto, že mu chybělo plno věcí, vypršela mu lhůta a platil nový kolek. Kvůli těmto průtahům mu bylo živnostenské oprávnění zaregistrováno do obchodního rejstříku až dne 25.9.2008. Po celou dobu nepodnikal, pomáhal známým, většinou pracoval jen brigádně, peníze dostával od rodičů z Vietnamu. V současné době hledá místo k provozování podnikání, ale zatím nenašel provozovnu, která by se mu líbila. Správní orgán předmětnou věc uzavřel s tím, že účastník řízení (žalobce) po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání tento účel neplní. Tato skutečnost pak byla podle správního orgánu I. stupně prokázána jednak provedeným šetřením a jednak samotným vyjádřením účastníka řízení (žalobce).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 8.1.2009, které doplnil podáním ze dne 28.1.2009, v němž argumentoval shodně jako v podané žalobě.

Žalobou napadeným rozhodnutím Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie pak bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Ve správním spise se pak rovněž nachází živnostenský list vydaný zahraniční fyzické osobě ze dne 24.4.2008 a protokoly o vyjádření účastníka správního řízení sepsané správním orgánem I. stupně ze dne 30.10.2008 a ze dne 21.11.2008.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil předmětnou věc takto :

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ust. § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Městský soud v Praze má na základě provedeného řízení, zejména na základě posouzení průběhu správního řízení před správními orgány obou stupňů tak, jak tento průběh vyplývá ze soustředěného spisového materiálu, za to, že v daném případě bylo dostatečným způsobem prokázáno, že správními orgány byl v dané věci spolehlivě zjištěn předmětný stav věci.

Především soud neakceptoval námitku žalobce, že by žalobou napadené rozhodnutí neobsahovalo žádné relevantní odůvodnění a že by bylo proto nepřezkoumatelné, apod. Argumenty, z nichž vyplývá, z jakých důvodů nebylo žalobci vyhověno, jsou v napadeném rozhodnutí vyjádřeny dostatečně srozumitelně a je tedy zřejmé, z jakých skutečností žalovaný správní orgán vycházel, jaké právní předpisy použil a jakými úvahami dospěl k závěru, jímž žádosti žalobce nevyhověl.

Pokud jde o meritum věci, soud má za to, že výklad ust. § 35 odst. 3 resp. ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., který používá žalobce, je nesprávný a nelze ho takto použít. Jak je totiž zřejmé ze skutečností, které jsou zadokumentovány ve správním spise, žalobci bylo sice v roce 2007 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nicméně žalobce nikdy tento účel neplnil. V dané věci tedy nejde o to, že by žalobce po nějakou přiměřeně dlouhou dobu na základě příslušného povolení v České republice pobýval a jen po nějaký relativně krátký čas by předmětný účel (podnikání) z nějakého důvodu, ať osobního či jiného, neplnil a pak jej opět plnit začal. V projednávané věci jde o to, že žalobce vůbec nikdy předmětný účel povolení k dlouhodobému pobytu neplnil, protože bylo-li účelem povolení k dlouhodobému pobytu podnikání, pak by tento účel byl žalobcem splněn jenom tehdy, pokud by žalobce skutečně podnikal. K tomu však, jak vyplývá ze správního spisu (dokumenty i samotná výpověď žalobce), vůbec nikdy nedošlo. Předmětný účel totiž není splněn už tím, že si cizinec opatří příslušné živnostenské oprávnění k výkonu podnikatelské činnosti, ale především musí takovou podnikatelskou činnost reálně vykonávat. Na tomto místě nelze než odkázat na závěry, jež koncipoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.12.2011 č.j. 7 As 82/2011-81(dostupný na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že

„Podnikáním se pak ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obch. zák. rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. U fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). Výklad stěžovatele, že plnění účelu pobytu je doloženo již tím, že je zapsán v obchodním rejstříku, tak není správný. Ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak totiž postrádalo smysl. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Názor stěžovatelem, že jen formální ukončení podnikatelské činnosti by bylo důvodem pro postup ve smyslu ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je vzhledem k uvedenému nesprávný a neodpovídá smyslu a účelu citovaného zákona.“

Z obsahu správního spisu, zejména ze samotného vyjádření žalobce je pak zřejmé, že ač si žalobce živnostenské oprávnění opatřil, tak podnikatelskou činnost na území České republiky nikdy nevykonával a tudíž účel dlouhodobého pobytu neplnil. Za tohoto stavu věci správnímu orgánu nezbylo, než rozhodnout tak, jak ve věci rozhodl, tedy žádosti žalobce nevyhovět a tudíž jeho rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem.

K námitce žalobce ohledně výroku napadeného rozhodnutí, který považuje žalobce za nepřezkoumatelný a zmatečný, soud konstatuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí, jehož zrušení se žalobce domáhá, je zcela zřetelně uvedeno, že správní orgán II. stupně zamítl odvolání žalobce, které podal proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vydanému pod č.j. SCPP-7707/ČJ-2008-0462PL-C dne 22.12.2008 podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Liberec, skupinou povolování pobytu, a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Je pravdou, že výrok obsažený v prvoinstančním správním rozhodnutí není zcela precizní, ale z obsahu věci jako celku je zcela evidentní, i na základě odkazů na příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., že se jedná o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což je pak zcela zřetelně uvedeno i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud proto námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti výroku neshledal důvodnou.

Na základě výše uvedeného soud dovodil, že v dané věci právní úpravou daná kritéria neumožňují zákonným způsobem žalobním námitkám, uplatněným žalobcem v podané žalobě vyhovět, že žádná z námitek žalobce není důvodná a tudíž, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem při posouzení předmětné věci, a proto uzavřel, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu v plném rozsahu zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl

ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení před soudem nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová